

Sygn. akt III Cz 1698/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Gabriela Sobczyk

Sędziowie: SO Roman Troll (spr.)

SR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela J. F.

przeciwko dłużnicze I. D.

o świadczenie pieniężne

na skutek skargi dłużniczki punkty 3 oraz 5 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku T. W. z dnia 26 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt Km 2159/15

na skutek zażalenia komornika

na punkty 1 i 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt I Co 172/16

postanawia:

odrzucić zażalenie.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Gabriela Sobczyk SSO Roman Troll

Sygn. akt III Cz 1698/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 2 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Rybniku uchylił punkty 3 i 5 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku T. W. z 26 stycznia 2016 roku wydanego w sprawie Km 2159/15 (pkt 1); zobowiązał tego Komornika do ponownego ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego (pkt 2) oraz zasądził od wierzyciela na rzecz dłużniczki 100 zł tytułem kosztów wywołanych wniesieniem skargi (pkt 3). W uzasadnieniu wskazał, że komornik nie wziął pod uwagę tego, iż nie wyegzekwował całości należności, a co za tym idzie umorzenie postępowania na wniosek wierzyciela powinno skutkować rozliczeniem kosztów na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji. Orzeczenie to zapadło na podstawie art. 767 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie złożył Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. T. W. zaskarżając je w części, co do punktów 1 i 2. Wniósł o jego uchylenie w tym zakresie, o utrzymanie w mocy punktów 3 i 5 jego postanowienia z 26 stycznia 2016 roku, przeprowadzenie dowodu z akt sprawy egzekucyjnej Km 2159/15 oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Zarzucił naruszenie art. 49 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył: co następuje:

Zażalenie na postanowienia sądu, w sprawie po rozpoznaniu skargi na czynności komornika, przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie (art. 767⁴ § 1 k.p.c.). Art. 770

zd. 4 k.p.c. przyznaje komornikowi uprawnienie do złożenia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2002 r., sygn. akt III CZP 33/02, OSNC 2003/5/62).

Zaskarżonym postanowieniem w punkcie 1 Sąd Rejonowy uchylił postanowienie komornika w zakresie kosztów egzekucji nie ustalając jednak w sentencji ich wysokości, a w punkcie 2 zobowiązał komornika do ponownego ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego. Faktycznie więc przekazał komornikowi sprawę do ponownego rozpoznania.

Art. 770 zd. 4 k.p.c. jest przepisem o charakterze wyjątkowym, podlegającym ścisłej wykładni i nie powinien być stosowany w drodze analogii w jakiegokolwiek innej sytuacji, niż wskazana w jego hipotezie. Skoro więc koszty egzekucji ustala postanowieniem komornik, to zażalenie opisane w art. 770 zd. 4 k.p.c. przysługuje komornikowi na postanowienie sądu ustalające te koszty w sposób odmienny niż uczynił to komornik, a nie na postanowienie uchylające jego postanowienie w tym zakresie i faktycznie przekazujące mu sprawę do ponownego rozpoznania (Sąd Rejonowy zobowiązał komornika do wydania nowego postanowienia w tym zakresie). Komornik nie jest stroną postępowania egzekucyjnego, tylko organem je prowadzącym (art. 758 k.p.c.). Dlatego tylko w wyjątkowych sytuacjach może mu przysługiwać zażalenie na postanowienie sądu. Dodać należy, że Sąd Najwyższy w uchwale z 14 września 2016 roku, sygn. akt III CZP 37/16 wyraził pogląd, który Sąd Okręgowy aprobuje, że komornikowi sądowemu nie przysługuje zażalenie na postanowienie sądu rejonowego uchylające postanowienie komornika o ustaleniu wysokości opłaty egzekucyjnej i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania.

Nie służy więc komornikowi zażalenie na postanowienie sądu postanowienie uchylające jego postanowienie o ustaleniu wysokości opłaty egzekucyjnej i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania. Dlatego też zażalenie komornika, jako niedopuszczalne, nie mogło doprowadzić do jego merytorycznego rozpoznania.

Zażalenie niedopuszczalne odrzuca się (art. 370 k.p.c. w związku z art. 397

§ 1 i 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c.). Sąd drugiej instancji odrzuca zażalenie, jeżeli podlegało odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji (art. 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c.)

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 397

§ 1 i 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c., zażalenie jako niedopuszczalne należało odrzucić.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Gabriela Sobczyk SSO Roman Troll